

junkurtillæg, som tilsammen nu udgør ca. 48 Mill. Kr., fjernet, medens til Gengæld Stedtillæget bibeholdtes i omreguleret Skikkelse og forøgedes med ca. 1 200 000 Kr. Der foresloges saa indført et nyt Tillæg, Forsørgertillæget, som, naar Folkekirkens og Folkeskolens Tjenestemænd medregnes, vilde andrage ca. 24½ Mill. Kr. »Forsørgertillæget tilsigter indenfor visse Grænser at hidføre en Udjævning af Livsvilkaarene mellem dem, der er uden Forsørgerpligter, og dem, der har saadanne, og i grove Træk er det ogsaa afpasset efter disse Forsørgerpligters Størrelse.« Ministeren udtalte fremdeles: »Det er netop i Forholdet mellem Forsørger og Ikke-Forsørger, at Lønningsloven af 1919 har en af sine væsentligste Fejl. Den gennemførte jo en meget stor Lønstigning, navnlig for de lavere Tjenestemandsklasser — det laa i hele Tidens Tone og Aand den Gang, at det skulde være saaledes —, hvorimod der ikke blev taget tilsvarende Hensyn til de højere Lønklasser, og idet der kun i ganske forsvindende Grad blev taget Forsørgerhensyn, nemlig ved den lille Graduering af Dyrtidstillæget, som allerede fandtes i Loven af 1919. Senere hen er man jo kommet ind paa at tage dette Hensyn ogsaa for Konjunkturtillægets Vedkommende, men alligevel er det et alt for ringe Hensyn, der tages til Forsørgerbyrden. Efter den store Lønstigning, der fandt Sted i 1919, vilde det sige, at de unge og de ældre uden Forsørgerpligter fik en i Forhold til Tjenestemandsstanden som Helhed urimelig gunstig Stilling.« ... »Det er denne Ulighed, som dette Forslag tilstræber i nogen Grad at rette, og det har jeg anset for saa meget mere nødvendigt, som der jo her skal finde en meget betydelig Reduktion Sted, og denne Reduktion bør derfor væsentligt og overvejende falde paa dem, der bedst har Evne til at bære den, nemlig dem, der ingen Forsørgerpligter har, hvorimod de, der sidder med Forsørgerpligterne, bør lettes for denne Byrde, saa meget som det paa nogen Maade er muligt.« Ministeren omtalte, at der havde fundet Forhandling Sted med Tjenestemændene, men med negativt Resultat, idet de ikke mente at kunne forhandle paa det her givne Grundlag og heller ikke antydede noget som helst i Retning af væsentlige Bespareser paa Lønningskontoen. Ministeren nævnte derhos, »at Tjenestemændene mente at staa paa et Retsstandpunkt, at der var truffet en Aftale, indgaaet en Overenskomst, den Gang den sidste Ændring af Konjunkturtillæget fandt Sted i 1925, og at denne Overenskomst var bindende. Det holdt de sig til. Nu er hertil for det første at bemærke en Ting, som i Grunden er afgørende, der behøves ikke noget mere. Der staar ikke i Loven: Denne Lov gælder indtil 1. April 1928. Men der staar: Denne Lov skal fore-